

Aar til Søs, medens de nu kunne springe ind gennem Kahytvinduet og optræde som Fører paa Skibet, saa at det træffer sig, sige vore Sømænd, at Føreren er den Mand om Bord, som har det mindste praktiske Sømandskab. Det er, synes jeg dog, ret naturligt, at Sømandsstanden protesterer herimod. Det kan være, at vi igennem Rigsdagen kunde ændre Loven om Sønæringen paa en saadan Maade, at der bliver sat en Stopper herfor, men det er en lang Vej at gaa. Det staar imidlertid i den højtærede Marineministers Magt at sige Nej dertil. Det er imidlertid ikke dette alene, det er denne Besættelse i det østasiatiske Handelskompagni, som har faaet Bægeret til at flyde over. De private Sømænd have taalmodig i mange Aar fundet sig i, at Marinens Officerer ansættes i det forenede Dampskibsselskab, i den grønlandske Handels Skibe, som Fører af Statens Postskibe, men nu, da dette ny Selskab dannes, hvor der tilbyder sig Avancement for den private Sømænd, og hvor der sikkert bliver nogle af de bedste Pladser, som findes inden for den private Sømandsstand, maa de se paa, at af disse Pladser, hvoraf der er 4, blive de 3 besatte med Søofficerer (*Marineminstren* [Ravn]: Kun 2!) — ja, paa en Maade 2, men det er mig meddelt, at 2 af de 3 Skibe, der skulle fare mellem Kjøbenhavn og Kinakysten, skulde føres af Søofficerer, medens det fjerde mindre Skib, der skal gaa uden for Kinakysten, ogsaa skal overgives til en Søofficer, saa at det altsaa bliver 3 af 4. Man kan godt forstaa, at den private Sømandsstand er bleven harm herover, at den nu giver sig til at protestere og søger Lovgivningsmagtens Beskyttelse mod dette Indgreb i dens Næring. Vi have jo længe kendt dette Forhold for Landofficerernes Vedkommende, vi have set, hvorledes Sablen trænger sig ind overalt. Paa de mest urimelige Steder bliver der ansat afskedigede Landofficerer. Jeg synes, at vi skulde vogte os for, at det samme skulde blive Tilfældet med Søofficererne, at de ogsaa skulde have en Forret til at trænge ind paa de mest urimelige Steder. Dette er jo nu Tilfældet paa mange Maader. Der er meget faa Bestillinger, som en gammel udtjent Skibsfører kommer til at overtage i Land, men der var jo ikke saa faa Bestillinger, vi meget godt kunde overlade til saadanne Mænd. Jeg skal saaledes nævne Lodsvesenet. Vi se der de bedste Pladser, f. Eks. de 3 overordnede Pladser i Øresund besatte med Kommandører. Men jeg synes,

at der ikke var det ringeste i Vejen for, at saadanne Pladser kunde besættes med Folk, der vare uddannede i den private Sømandsstands Tjeneste. Jeg vil derfor, som sagt, henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa at yde Sømandsstanden den Beskyttelse, som det forekommer mig, den har et billigt Krav paa i dette Tilfælde.

Den højtærede Minister indrømmede mine Anker over for de Understøttelser, som vare givne til Søofficerer, og indrømmede, at deres Ophold var dyrt. Han forbausedes ogsaa over, at de brugte saa mange Penge i Land, men undskyldte det dog, syntes jeg. Det er urimeligt, mener jeg, at Folk, hvem man giver Understøttelse til at komme ud at sejle, bruge tre Fjerdedele af Pengene i Land. — Om Bevillingen til „Hejmdal“ hed det fra første Færd, at det var i Fiskeriets Interesse, at den var given, men det er i Virkeligheden ikke saa, det er jo for at faa et Tillæg paa 50,000 Kr. til Kontoen „Øvelsesudrustning“. Ja, hvis det er i Fiskeriets Interesse, forstaaer jeg ikke, hvorledes den højtærede Minister har kunnet gaa med til at stryge 15,000 Kr. Det havde den højtærede Minister heller ikke behøvet, thi hvis han havde villet give Afkald paa noget Krudt, paa noget Kanonvæsen, kunde vi lige saa godt og havde lige saa gerne skaaret bort paa disse Punkter som paa hin Post, hvor det drejer sig om Fiskeriet ved Island. Jeg slaar fast, at den højtærede Minister har langt større Kærlighed til Krigsvæsenet end til Fiskeriet. — Dernæst udtalte den højtærede Minister med Hensyn til Nyboder, at han ikke havde noget imod, at Nyboder blev flyttet. Jeg vilde da ønske, at han vilde sætte sig i Bevægelse og snart fremkomme med Forslag i denne Retning, saa at vi kunde blive fri for at binde mere Kapital i de Huse, thi de ere virkelig saa gamle og møre, at det ikke er værd at sætte Penge i dem. Det kunde ikke gøres hurtigt, siger den højtærede Minister. Det kunde meget godt gøres hurtigt; der er intet i Vejen for, at Nyboderfolkene kunde flytte ud til første Flyttedag, blot vi ville give dem ordentlig Løn. Vi kunne jo betale en Løn som den, private Arbejdsgivere maa betale deres Folk, saa at de kunde leje Huse, hvor de ville. Jeg er overbevist om, at de, naar de kunde faa en Løn, der er lige saa god som den, private Folk i lignende Stillinger tjene, og de derved kunde leje deres Huse i Byen, hvor de vilde, langt hellere vilde dette end bo i disse